

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: **A sikeres próbatétel**

Írta: dr. PESTA LÁSZLÓ,
a Budapesti Városi Tanács VB-elnökhelyettese

Forrás: *Ujság. Hírlap*

1954. VI. 29.

(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy: *614.81*

Hely:

Idő: *1954*

Személy:

Helyszám:

Bár az árvízveszedelemtől még nem beszélhetünk múltidőben, de azt már elmondhatjuk, hogy túl vagyunk a nehezen, s ezzel kapcsolatban felvethetjük a kérdést, hogyan állták ki a próbatételt a mi új államhatalmi szerveink: a tanácsok? *Hogyan feleltünk az életnek e kemény vizsgáján, megálltuk-e a helyünket?* Azt hiszem erre a kérdésre tiszta lelkiismerettel felelhetünk: igen, megálltuk a helyünket. S hozzátéhetjük: nemcsak azokon a pontokon, amelyeken az árvíz fenyegetésével közvetlenül kellett szembeszállni, hanem minden vonalon, a tanács-szervezet egész területén.

Most mutatkozott meg teljes erejében az is, *mit jelent a tanácsok jó kapcsolata a dolgozókkal.* Mit jelent az a gyakorlatban, hogy tanácsaink nemcsak igazgatási szervek, hanem eleven és aktív tömegszervezetek is?

A tanácsok tett-készségére, gyors és határozott cselekvési képességeire jellemző néhány adat, ami élénken szemlélteti az árvízvédelem során végzett munka nagyságát. Budapest leginkább veszélyeztetett pontjain, például a XI. kerületben a párt, a honvédségi alakulatok és a tömegszervezetek segítségével gátépítésre körülbelül 18.000 köbméter földet mozgattak meg s 600 méter keresztgátat emeltek, nem szólva a kisebb védőgátakról. A hon-

védségi alakulatok mellett állandóan körülbelül 2000 ember dolgozott a gátak építésén és megerősítésén s a gépek egész sora — köztük 200 dömpér — állott rendelkezésre. Ezek az adatok nemcsak az erők mozgósításának arányait mutatják, hanem rávilágítanak az ezzel kapcsolatos szervezési és irányítási feladatok nagyságára is. S ebben a tanácsi vezetésre — a végrehajtó bizottság elnökére, helyettesére, közvetlen munkatársaira — igen komoly felelősség hárult. A helytállásának, a tett-készségnek, s nem utolsósorban a józan emberi észnek és a melegen érző szívnek komoly vizsgáját kellett letenniük úgyszólván minden órában. Hogy mit jelentett ebben a helyzetben a dolgozók jó ellátásának zavartalan biztosítása, mit jelentett az egészségügyi szolgálat pontos működésének biztosítása, s legelsősorban a műszaki felkészültség kellő időben való megszervezése — erről is szóljanak talán inkább a számok: hozzávetőleg 10.000 hideg ételcsomagot osztottak szét, 6386 tál meleg ételt, nem említve a rengeteg forró teát és feketekávé-t. Itt dicsérettel meg kell emlékezni arról az áldozatkész munkáról, amit az MNDSZ asszonyai végeztek. Az egészségügyi szolgálat megszervezésében a kerületi vöröskereszt szervezetei nyújtottak segítséget. Elsősegély sá-

rkakat állítottak fel, amelyeket ágyakkal is felszereltek. S közben hány egészségügyi dolgozó, orvosok, ápolónők, műtősök mutatták a kötelességteljesítés felemelő példáját, olyan szerénységgel és természetes egyszerűséggel, amiben valóban felismerhető a szocializmus építő ember magasrendű öntudata. Mintaszerű volt a műszaki felkészültség megszervezése is. Már a veszély jelentkezése előtt megtörtént e téren minden szükséges előkészület, s amikor a veszély bekövetkezett, a tanács műszaki osztályának dolgozói egységes, jól átgondolt terv alapján vették kezükbe a védelmi munka irányítását; állandó ügyeletet tartottak s mindenütt ott voltak, ahol szükség volt rájuk.

Szólni kell arról a segítségről is, amit az üzemek dolgozói nyújtottak a tanácsoknak az árvíz elleni küzdelem minden területén. Az üzemek dolgozóinak nagyarányú mozgósításával — ami nélkül képtelenek lettünk volna megfelelni az élénk tornyosuló roppant feladatoknak — a kerületi pártbizottságok hatásosan segítették munkánkat. A gátak építésében a honvédség alakulatai mellett orosz-lánrész jutott az üzemek dolgozóinak, akik egyes helyeken valóban csodát tettek, s napok alatt olyan feladatokat oldottak meg, amelyek normális körülmények

között hónapokat vettek volna igénybe. A július 1-vel kezdődő negyedévi tervünkben például szerepel az albertfalvai keresztgát megépítése, amivel kapcsolatban erre az időszakra még csak a tervek elkészítését irányoztuk elő. Most a szükség parancsára két nap alatt elkészült az a 600 méter hosszú, 2 méter magas és 6 méter széles gát, amelynek megépítésénél 8000 köbméter földet kellett megmozgatni. Ez a gát Buda déli részének legfontosabb tartalékerődítménye lett az árvíz ostromával szemben.

A IV. kerületben, ahol 200 méter nyúlgátat és 250 méter szádfalat kellett emelni, 3000 ember — javarészt az üzemek dolgozói — vett részt a munkában. Ennek a munkának méreteire jellemző, hogy a gátak megerősítésére és a betörések elszigetelésére 10.000 homokzsákokat, körülbelül 12.000 darab téglát és rengeteg új anyagot kellett felhasználni.

Az üzemek dolgozóinak helytállása megmutatkozott azokon a pontokon is, ahol gyors, öntevékeny közbelépéssel kellett elhárítani a veszélyt, mint például a 14. kilométer-kőnél, ahol a Duna elárasztotta volna a Váci-utat, ha a *Hazi Pamutszövőd* dolgozói meg nem akadályozták az áradat betörését. A személyes bátorságuknak, a helyzet gyors felismerésének és a határozott cselek-

vésnek számtalan nagyszerű példáját adták üzemeink dolgozói.

Felemelő vonása volt ennek a hősi küzdelemnek az a buzgalom és önkéntesség is, amivel a főváros lakossága úgyszólván egyemberként állott sorompóba a veszély elhárítására. A nem veszélyeztetett városrészekből olyan tömegesen jelentkeztek munkára — a legtöbb esetben jól szervezett és felszerelt csapatokban —, hogy nem is tudtuk mindenkinnek munkát adni.

Az együttérzésnek, a szolidaritásnak ez a spontán megnyilvánulása arra figyelmeztet, hogy azok a mélyreható változások, melyeket a szocializmus építése indított el a magyar társadalomban, népünk lelki alkatában is gyökeres változásokat hoztak és *felszabadították népünk legnemesebb emberi tulajdonságait.* Budapest népe e napokban került legközelebb azokhoz a szovjet városokhoz, amelyeket példaképpül választott s amelyeknek hősi helytállása a háború megpróbáltatásai közepette közvetlen buzdítást és útmutatást jelentett számunkra. E szovjet városok példája most jelentkezett a mi városunk életében a legelevenebb erővel.

Mindent összevéve, azt hiszem, jogosan állapíthatjuk meg, hogy a tanácsok vezetői — de az egyszerű tanácsa-

gok is — nemcsak jól vizsgáztak e nehéz napokban, hanem — s ez különösen áll a veszélyeztetett kerületek tanácsi dolgozóira — most emelkedtek fel igazán arra a hivatali és erkölcsi magaslatra, amelyet minden esetben elvár tőlük a dolgozó nép. Ha a nyugati országokból érkezett árvízi tudósításokra emlékezünk és meggondoljuk, hogy az a hatalmas víztömeg, amelynek Ausztriában és Bajorországban annyi város esett áldozatul, a mi fővárosunkban nem tudott súlyosabb károkat okozni, még jobban megértjük: miben is van az a *nagyobb erő*, amivel a mi felszabadított népünk szembe tud szállni minden veszéllyel.